

Moj prvi stan i nasa prva beba

Ana Tajder

Kao i svako jutro, jucer ujutro sam sjedila za svojim kompjutrom i pisala. Moj radni stol postavljen je u erkeru koji naprijed gleda na krovove i bujne krosnje, a u stranu na Marcusovu terasu. Marcus i ja vec smo deset godina susjedi i veliki prijatelji. Marcus se dize tek oko jedanaest i cim se ustane, izade na terasu da mi zazeli dobro jutro. Ali umjesto „dobro jutro“, jucer je odmah presao na stvar “Ne mozes vjerovati sto sam sanjao! Da je Minka dobila bebula!” ova me vijest stresla „Boze, i ja sam isto sinoc sanjala da je Minka rodila!“. Minkin stan je iznad Marcusova ali se nakon udaje vratila u Bosnu. Prvo smo se zapanjili istim snom, a onda smo se poceli saliti o tome kako bi bilo smijesno da smo zajdeno predvidjeli rodenje Minkine bebe koja je vec dobrano kasnila. „Mi smo tete-vijestice!“ zakljucili smo. Popodne je stigao SMS: te noci, Minka je rodila decka.

Prvi stan veliki je dogadaj u svacijem zivotu. On je potvrda da smo odrasli, da mozemo sami, da su nasa krila dovoljno ojacala da ponosno poletimo, makar jos uvijek pod pazljivim pogledom nasih roditelja. Kada sam krenula u potragu za svojim prvim stanom, imala sam vrlo cistu sliku onoga sto trazim. Imati cistu sliku je dvosjekli mac – s jedne strane daje osjecaj sigurnosti, ali sa druge otezava dosezanje cilja. Cista slika je razlog zasto sam jos uvijek sama i jos uvijek u svojem prvom stanu.

Bio je to 33. stan u koji sam usla. Usetala sam u pratnji svojega oca, arhitekta i naravno, strogog kriticara svakog prostora. Usli smo, pogledali se i znali – to je to. Stan je blizu centra, potpuno nov, sa prekrasnim pogledom, miran i savrseno projektiran – makar mali, u njega su stali moji ogromni ormari, kolekcija cipela, pet Billy polica za knjige, radni stol, jedaci stol, kauc ... apsolutno sve. “Sada sam naucio raditi male stanove” rekao je odusevljeno moj tata nakon sto je obisao ovaj dvosobni raj.

To je bilo prije jedanaest godina, ali jos uvijek se kristalno cisto sjecam svoje prve noci u mom prvom stanu. U njemu su bili tek krevet, ormar, kauc i zuta patkica za kadu. Sjecam se trenutka kada sam ugasila svijetlo i prvi put svijesno udahnula mir svojeg prostora. U meni se okretao kaleidoskop osjecaja ponosa, mira, slobode ali i usamljenosti. Zivot je mirisao po novome.

Nova je bila karijera, nova su bila putovanja, novi su bili provodi, nova je bila smaostalnost, nova su bila prijateljstva. Nov je bio osjecaj ponosa. Koliko sam se hladnih, tamnih i hrskavih veceri vracala doma uz topot svojih potpetica, umorna ali ispunjena i vrlo svijesna svojeg uspjeha i veselila se vlastitom toplom, svijetlom, ugodnom domu koji me cekao. Mirisljave kupke, aromaticne vecere, ljubavne komedije i svijetlost svijecica bila su moja mala svakodnevna slavlja. Ali sve se istrosi, sve se mijenja, sve zrije. Zadnjih par godina, moji povratci kuci ispunjeni su potpuno drugim osjecajima. Veselim se tome svom domu koji sad vec ima patinu, pretrpan je stvarima i duhovima svih tih ljudi, dogadaja i mojih emocionalnih stanja koje je ugostio. Nema tu vise onoga ponosnog uzbudenja nad vlastitim prostorom i vlastitim zivotom. Tu je sada neki osjecaj odradenosti, zrelost, mira, vec videnog, mozda cak i dosadnog. I cesto, kada prilazim svojoj sivoj modernoj zgradi pomislim – ja sam vec na odlasku. Doci ce dan kada ce završiti i ovo poglavlje i kada ce poceti novo. Uzbuduje me ideja novoga, ali me zbog toga hvata i sjeta. Da, taj pasivni oprostaj traje vec neko vrijeme.

U stvari, pocetak kraja desio se izdavanjem moje prve knjige. Ta je knjiga oda zivotu suvremenih mladih zena, ali i oda ovome mome domu. Ovaj stan, ova zgrada, ovi susjedi “krivi” su za moju novo otkrivenu strast za pisanjem. Sjedili smo tako par godina za

doruckom, moji otkaceni gay susjedi i ja, i prepricavali nase lude price. "Trebalo bi ih zapisati da ih ne zaboravimo" rekao je Günther. Tako sam ja navecer pocela zapisivati. Zapisivanje je preraslo u knjigu koja je izdana u Hrvatskoj, a uskoro ce izaci i u Austriji. Zapisivanje je preraslo i u opisivanje, koje je preraslo u analiziranje, koje je pak preraslo u komentiranje. Tako su se rodili moji novinski clanci - i pocetak jednog potpuno novog i drugacijeg zivota.

Taj novi zivot vrlo se brzo poceo odrazavati u mom prostoru. Ovaj je stan nekada bio namjesten za uzivanje. Bio je namjesten jednostavnim bijelim Ikeinim namjestajem, jednom Caubisierovom stolicom i dvije dizajnerske lampe Artemide nasljedene od mogega oca, te nekoliko apstraktnih slika na zidovima, medu kojima dominira ona Milfina, i to ne samo zbog svoje velicine. Tada je izazvao jedan komentar koji nikada necu zaboraviti „Ovo je toliko *yuppie!*“. Ali taj se *yuppie* prostor sa mojom novootkrivenom strascu i profesijom vrlo brzo pretvorio u radni prostor. Izbaclia sam dvometarski fikus benjaminus koji je zauzimao ovaj prekrasni erker. A u erker je stigao moj ogroman stari radni stol kojega sam maknula po zavrsetku MBA-a. Stan koji je nekada bio je natrpan novim cipelama, haljinama i nakitom, sada je preplavljen knjijama, novinama i casopisima. Od kada radim kao novinar i pisac, imam naviku cupati iz novina i casopisa clanke koje moram procitati i koji bi mi mogli zatrebati za clanke sto ih kanim napisati. Nije lako takve „iscupotine“ arhivirati niti posloziti, pa pokraj kauca i na radnome stolu cesto lezi salata novinskih listova svih mogucih dimenzija i boja.

U moj je zivot usla i nova pojava koja me odusevla – od kada sam izdala knjigu dobivam tone knjiga na poklon. Svaki izdavac, agent ili urednik kojeg upoznam pokloni mi po koji primjerak. Tako da se ionako poveca biblioteka prosirila, a stvorili su se i dupli redovi na policama ili novi redovi horizontalno polozenih knjiga povrh postojećih vertikalnih redova. Kucom sada lunjaju jos dvije stvari o kojima sam postala ovisnik – post it naljepnice i zuti fluorescentni flomasteri. Casopisi koji su se nekada svodili na dva tornja britanskog Voguea u WCu, razmnozili su se, tako da se sada Spiegel, Times, Economist, Falter, Le Monde Diplomatique mogu naci u obadvije sobe, WCu, kupaoni, cak i u ostavi, gdje cekaju da se kroz proces recikliranja opet pretvore u novosti.

Makar je namjestaj ostao isti, nekadasnji se sminkerski, poluprazni *yuppie* prostor pretvorio u oazu interesa i informacija. Tako je prostor doslovce popratio promjenu koja se desavala u meni, potvrdujuci da je nas dom definitivno zrcalo nase duse. Ali veseli me da su Marcus, Partick, Günther, Ricco i Erik ostali nepromjenjeni. Bez njih ovaj dom nebi bio to sto je, a ne bih ni ja bila gdje sada jesam – na pocetku jedne prekrasne nove profesije, otkrivanju novog svijeta. „Znas sto je carolija?“ rekao mi je jednom Marcus „Kada navecer legnem u krevet i pomislim si kako ti spavas u stanu pokraj mene, Ricco ispod mene, a Minka i Patrick iznad mene. Tada me obuzme prekrasan osjecaj sigurnosti i sreće. Lijepo je zaspati sa vama“ Da, lijepo je. Ali fali nam Minka. Svecano je obecala da ce vrlo brzo doci i dovesti bebu. Ipak je to *nasa* prva beba...